

away a distance of four cubits. (2) If someone is reciting [the *Shema* as he is moving], and he comes to a filthy place, he should not put his hand over his mouth and continue reciting, rather, he should stop until he passes the place. So, too, if a person passes gas while he is reciting, he should stop until the odor ceases, and then he continues reciting. The same applies to words of Torah. If another person passes gas, even though he must stop if he is reciting the *Shema*, he need not stop for words of Torah. (3) If he is reciting the *Shema* in a room and he becomes unsure whether or not there is excrement or urine in the room, he is permitted to continue

reciting. If he is reciting the *Shema* by a refuse pile and he becomes unsure whether or not there is excrement there, he may not continue reciting until he checks, because a refuse pile is assumed to be a place of filth. But if he is uncertain about the presence of urine, even by a refuse pile, he is allowed to recite the *Shema*.

עוברת דמי. ואסור לקרות בנגדן עד שיעברו ממנו ארבע אמות: ב הדיה קורא והגיע למקום הטינופת לא יגיה ידו על פיו ויקרא אלא יפסיק עד שיעבור מאותו מקום. וכן הקורא שיצתה ממנו רוח מלמטה יפסוק עד שתכלה באשה וחזור לקריאתו. וכן בדברי תורה יצתה רוח מחבירו אף על פי שמפסיק לקריאת שמע אינו פוסק לדברי תורה: ג הדיה קורא קריאת שמע בבית ונסתפק לו אם יש שם צואה או מימי רגלים או אין שם הרי זה מתר לקרות. הדיה קורא באשפה ונסתפק לו אם יש שם צואה או אין שם לא יקרא עד שיבדוק. שחזקת האשפה שהוא מקום הטינופת. אבל ספק מי רגלים אפלו באשפה מתר לקרות:

TETZAVEH FOR THURSDAY TORAH

תצוה ליום המישי תורה

כיון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה אחרונה דשם ב"ן לקנות הארת רוח משבת הבאה

כ וסדרא רביעאה פרום ימא
ובורלא ופנטרי מרמץן דדהב
יהון באשמוותהון: כא ואבניא
יהון על שמחת בני ישראל

ד והטור הרביעי תרשיש ושהם וישפה
משבצים זהב יהיו במלואתם: כא והאבנים
תהיין על-שמת בני-ישראל שתים עשרה

(20) And the fourth row: *Tarshish*, and *shoham* and *yoshfeih*. They will be housed in gold, filling the complete depth [of their settings]. (21) The stones will have on them the names of the sons of Israel, [each of] their names on

RASHI

(20) [Housed in gold,] filling the complete depth [of their settings] —
The [stones in the four] rows will be במלואתם
(“fill the complete depth [of their settings]”),
i.e., [each stone will be completely]

encompassed by its gold housing, [for each housing was made] to sufficient depth as to be filled by the thickness of the stone. This, then, is the meaning of במלואתם, that is to say, the depth of the setting-cavities will be exactly equivalent to the thickness of the stones that fill

רש"י

(כ) משבצים זהב. יהיו הטורים במלואתם מוקפים משבצות זהב בעומק שעור שיתמלא בעובי האבן זהו לשון במלואתם כשעור מלוי עבן של אבנים יהיה עומק המשבצות לא פחות ולא יותר:

תִּרְתִּי עֶסְרִי עַל שְׁמֵהֶהוּן
כָּתַב מִפְּרֵשׁ כְּגִלוּף דְּעִזְקָא
גָּבַר עַל שְׁמִיָּה תְהוּן לְתִרִין
עֶסֶר שְׁבֻטִין: כַּב וְתַעֲבֹד עַל
חוּשְׁנָא תַכִּין מִתְחַמֵּן עוֹבֵד

עַל־שְׁמַתֶּם פְּתוּחֵי חוֹתָם אִישׁ עַל־שְׁמוֹ
תְהִיִּין לְשֵׁנֵי עֶשֶׂר שְׁבֻט: כַּב וְעֵשִׂיתָ עַל־
הַחֹשֶׁן שְׂרֻשֹׁת גְּבֻלַת מַעֲשֵׂה עֵבֶת זֶהָב

[one of] the twelve [stones]. Each one's name will be engraved as on a signet ring, for the twelve tribes. (22) And for the Breastplate, you will make securing

RASHI

רש"י

them — no less, no more. (21) **Each one's name** — [was engraved on his respective stone. But in what order?] In the order of their [maternal groups of] progeny [i.e., first all the sons of the first matriarch to give birth, then all the sons of the next, and so on (Sifteï Chakhamim quoting Mizrahi)]. This, in contrast to the shoham-stones on the Eifod, where their names were engraved in the chronological order of the birth of the sons themselves (*ibid.*; see Rashi on verse 10

(כא) אִישׁ עַל שְׁמוֹ. בְּסֵדֶר תּוֹלְדוֹתֶם סֵדֶר הָאֲבָנִים אוֹדֵם לְרֵאוּבֵן פְּטֻדָה לְשִׁמְעוֹן. וְכֵן בְּלָם: (כב) עַל הַחֹשֶׁן. בְּשִׁבִיל הַחֹשֶׁן לְקַבְּעֵם בְּטַבְּעוֹתָיו כְּמוֹ שֶׁמִּפְּרֵשׁ לְמִטָּה בְּעֵנִין: שְׂרֻשֹׁת. לְשׁוֹן שְׂרֻשֵׁי אֵילָן הַמֵּאֲחִיזִין לְאֵילָן לְהֵאָחוֹז וּלְהִתְקַע בְּאַרְץ אֶף אֵלּוֹ יִהְיוּ מֵאֲחִיזִין לְחֹשֶׁן שְׂבָדָם יִהְיֶה תְלִי בְּאִפּוֹד וְהֵן שְׂרֻשֹׁת הָאֲמוֹרוֹת לְמַעֲלָה בְּעֵנִין הַמְּשַׁבְּצוֹת וְאֵף שְׂרֻשֹׁת פֶּתֶר מִנְחָם בֶּן סְרוּק לְשׁוֹן שְׂרֻשִׁים וְאָמַר שְׁהָרִישׁ יִתְרָה כְּמוֹ מִ"ם שְׁבַשְׁלֶשֶׁם וּמ"ם שְׁבָרִיקָם וְאֵינִי רוֹאֶה אֶת דְּבָרָיו אֶלָּא שְׂרֻשֹׁת

above)]. [Consequently, the order here on the Breastplate is: Reuvein, Shimon, Levi, Yehudah, Yissakhar, Zevulun — from Leah; Dan and Naftali — from Bilhah; Gad, Asheir — from Zilpah; Yosef and Binyamin from Rachel. And hence, here.] Reuvein [is engraved on the] odem stone, Shimon on the pitdah, [Levi on the bareket, Yehudah on the Nofekh, Yissakhar on the sapir, Zevulun on the yahalom, Dan on the Leshem, ...], and so on for all of them [which order is confirmed by Joshua 19:47, where Dan was associated with the leshem stone (Sifteï Chakhamim)]. (22) עַל הַחֹשֶׁן — [literally, “on the Breastplate,” but here, means:] For the Breastplate. [These chains were made] in order to be fixed upon the Breastplate's rings, as is explained later, in the relevant place that deals with the matter (verses 23-24 below). שְׂרֻשֹׁת — [This word is derived from the word שָׂרַשׁ, “root,” and therefore] conveys the same idea as the roots of (שְׂרֻשֵׁי) a tree, which are strongly connected to the tree so that it is held firmly, and remains stuck into the ground. So, too, here, these chains will be connected strongly to the Breastplate, for it is by those very chains that the Breastplate is suspended on the Eifod. These שְׂרֻשֹׁת are identical to the שְׂרֻשֹׁת that are mentioned earlier, when Scripture speaks about the [Eifod's shoham] housings (verse 14 above). Actually, Menachem Ben Saruk explained that term שְׂרֻשֹׁת to also derive from שָׂרַשׁ, “roots,” stating that it's [second] ר is extra, like the letter מ in the word שלשום [is extra, being derived from שלש (Mira Dakhya), “three,” technically referring to the day before yesterday (see Genesis 31:2,5)]; and also like the [extra] מ in the word ריקם [see Genesis 31:42), equivalent to ריק, “empty” (Mira Dakhya)]. But I do not view his suggestion [as correct]. Rather, the word שְׂרֻשֹׁת in the Hebrew

גְּדִילוֹ דְּהַב דְּכִי: כַּג וְתַעֲבֹד עַל
חוֹשֶׁנָּא תְּרִינן עֲזָקוֹן דְּדִהַב
וְתַתֵּן יָת תְּרִינן עֲזָקָתָא עַל
תְּרִין סְטְרֵי חוֹשֶׁנָּא: כַּד וְתַתֵּן

טָהוֹר: כַּג וְעָשִׂיתָ עַל-הַחֹשֶׁן שְׁתֵּי טַבָּעוֹת
זָהָב וְנָתַתָּ אֶת-שְׁתֵּי הַטַּבָּעוֹת עַל-שְׁנֵי
קְצוֹת הַחֹשֶׁן: כַּד וְנָתַתָּה אֶת-שְׁתֵּי עֲבֹתָי

chains, [connected] at its edges, the work of braiding, out of pure gold. (23) And you will make two golden rings for the Breastplate, and attach these two rings on the two corners of the Breastplate. (24) Then place the two golden braids

RASHI

Language, is [not related to the word **רש** *, “root,” but instead, means “chains,” being] equivalent to the word* **שלשלת** *in the Language of the Mishnah (see Keilim 14:3). **גבלת** — This word is equivalent to the word* **מגבלת** *(“edges”) stated earlier (verse 14 above and see Rashi there). [Thus, the meaning here is that] you will secure down these chains in the rings that will be at the edges (גבול) of the Breastplate. Wherever the term* **גבול** *appears in Scripture, it denotes the “edge;” asomeil in Old French. **מעשה עבת** — [means:] The work of braiding (and see Rashi on verse 14 above). **על החושן***

*— [literally, “on the Breastplate,” but here, means:] For the purpose of the Breastplate (compare also Rashi on preceding verse). [These rings were made] in order to fix the chains upon the Breastplate. Now, it is not correct to suggest [that our verse means literally “And you will make two golden rings on the Breastplate,” and therefore our verse is telling us] that from the very outset, those rings must be made “on the Breastplate” [i.e., as part of the original piece]. For if that would have been [our verse’s meaning], why would Scripture then repeat in its continuation of our verse, “and attach these two rings [on the two corners of the Breastplate]?” [For according to this erroneous suggestion,] had the rings not already been placed on the Breastplate?! Indeed, [had the meaning been that the rings should be placed “on the Breastplate” from the outset,] Scripture would have simply written at the beginning of the verse, “And you will make two golden rings on the edges of the Breastplate.” [Therefore, since Scripture does not write that, we see that the meaning here is not like that erroneous suggestion, but rather, that **על החושן** here, means: For the purpose of the Breastplate,] and so, too, [when Scripture writes **על החושן**] regarding the chains (preceding verse), must you give the same explanation. **On the two corners of the Breastplate** — namely, the two corners that face the neck [i.e., the upper ones, as opposed to the bottom corners that face his waist] — the right one and the left one, which come opposite the Eifod’s shoulder straps. (24) **Then place the two golden braids [upon those two rings]** — These [“golden braids” here,]*

רש"י

בְּלִשׁוֹן עֲבָרִית בְּשִׁלְשֵׁלַת בְּלִשׁוֹן מִשְׁנָה: גְּבֻלַת. הוּא
מִגְבָּלוֹת הָאָמוֹר לְמַעַלָּה שֶׁתִּתְקַעַם בְּטַבָּעוֹת שִׁיְהִיו
בְּגָבֹול הַחֹשֶׁן וְכָל גְּבֹול לִשׁוֹן קָצָה אֲשׁוּמִי"ל בְּלַע"ז:
מַעֲשֵׂה עֵבֶת. מַעֲשֵׂה קְלִיעָה: (כג) **עַל הַחֹשֶׁן**. לְצוּרָךְ
הַחֹשֶׁן כְּדֵי לְקַבֵּעַם בּוֹ. וְלֹא יִתְכַּן לֹאמַר שֶׁתְּהֵא
תַּחֲלַת עֲשִׂיתָן עָלָיו שֶׁאֵם כֵּן מָה הוּא שְׁחוּזָר וְאוֹמַר
וְנָתַתָּ אֶת שְׁתֵּי הַטַּבָּעוֹת וְהֵלֵא כְּכָר נְתוּנִים בּוֹ הִיָּה
לוֹ לְכַתּוּב בְּתַחֲלַת הַמְּקָרָא וְעָשִׂיתָ עַל קְצוֹת הַחֹשֶׁן
שְׁתֵּי טַבָּעוֹת זָהָב וְאָף בְּשֶׁר־שְׂרוֹת צְרִיךְ אֶתְּהָ לְפַתּוֹר
כֵּן: **עַל שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן**. לְשְׁתֵּי פְּאוֹת שְׁכַנְגָד
הַצָּוָאר לְיַמִּינִית וְלְשִׁמְאֵלִית הַבָּאִים מוֹל כְּתָפוֹת
הָאָפוֹד: (כד) **וְנָתַתָּה אֶת שְׁתֵּי עֲבֹתָי הַזֶּהָב**. הֵן
הֵן שְׂרָשׁוֹת גְּבֻלוֹת הַכְּתוּבוֹת לְמַעַלָּה וְלֹא

תְּתִיבֵן דְּדָהָב עַל תְּרֵתִין עֲזָקָתָא לְסַטְרֵי חוּשָׁנָא: הַנֶּהָב עַל־שְׁתֵּי הַטָּבָעוֹת אֶל־קְצוֹת הַחֹשֶׁן:

upon those two rings on the corners of the Breastplate.

RASHI

are the very same "securing [chains, connected] at its edges," mentioned earlier (verse 22 above); however, there, Scripture did not yet specify how the chains were to be attached to the Breastplate. Our verse now explains to you that these [braided chains] are to be inserted into the rings [on the upper right and left corners of the Breastplate]. And [do not think that our verse, when stating here "two golden braids," is referring to something new;] you should know that it is simply referring to the very same [braided chains] as the first ones, for indeed, in the passage entitled אלה פקודי, [which reiterates the description of these chains and their function,] there is no [mention of any] second ones (see Exodus 39:15-18).

רש"י

פֶּרֶשׁ מְקוֹם קְבוּעָן בַּחֹשֶׁן עֲבָשׂוּ מִפֶּרֶשׁ לָךְ שִׁיהֵא תוֹחֵב אוֹתוֹן בְּטָבָעוֹת וְתַדַּע לָךְ שֶׁהוּן הֵן הֶרְאִישׁוֹנוֹת שֶׁהָרִי בְּפֶרֶשֶׁת אֵלֶּה פְּקוּדֵי לֹא הוֹכֵפְלוּ:

PROPHETS Ezekiel 44

נביאים יחזקאל פרק מד

ד ואעילני אורח תרע צפונא דקדם ביתא וחזית והא אתמלי יקרא דיין ית בית מקדשא דיין ואשתטחית על אפי: ה ואמר לי יי בר אדם שוי לבד וחזי בעינך ובאודנך שמע ית כל דאנא ממליל עמך לכל גזירת בית מקדשא דיין ולכל דחזי ליה ותשוי לבד למעלני ביתא בכל מפקני מקדשא: ו ותימר לעמא סרבנא לדבית ישראל כדנן אמר יי אלהים סגי לכון מכל תועבתכון בית ישראל: ז באיתיותכון בני עממיא רשיעי לבא וערלי

ד ויביאני דרך־שַׁעַר הַצָּפוֹן אֶל־פְּנֵי הַבַּיִת וְאָרָא וְהִנֵּה מָלֵא כְבוֹד־יְהוָה אֶת־בַּיִת יְהוָה וְאֶפֶל אֶל־פְּנֵי: ה ויאמר אלי יהוה בן־אדם שים לבך וראה בעיניך ובאזניך שמע את כל־אשר אני מדבר אתך לכל־חֲקוֹת בַּיִת־יְהוָה וְלִכְל־תּוֹרֹתָו וְשַׁמַּתְ לָבֶךָ לְמִבּוֹא הַבַּיִת בְּכֹל מוֹצְאֵי הַמִּקְדָּשׁ: ו ואמרת אל־מְרִי אֶל־בַּיִת יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה רַב־לָכֶם מִכָּל־תּוֹעֲבוֹתֵיכֶם בַּיִת יִשְׂרָאֵל: ז בַּהֲבִיאֲכֶם בְּנֵי־נָכָר עֲרִלֵי־לֵב וְעֲרִלֵי בָשָׂר לַהֲיֹת

(4) Then he brought me by way of the north gate to the front of the House; and I looked, and, behold, the glory of the Lord filled the House of the Lord; and I fell upon my face. (5) And the Lord said to me, Son of man, pay attention, and behold with your eyes, and hear with your ears all that I say to you, concerning all the statutes of the House of the Lord, and regarding all its instructions; and pay attention the entrance of the House, with all the exits of the Sanctuary. (6) And you shall say to the rebellious, to the House of Israel, Thus says the Lord God: O House of Israel, let it be an end to all your abominations, (7) In that you have brought foreigners, uncircumcised of heart,

RASHI

רש"י

(7) **Foreigners** — whose deeds are foreign שנתנכרו מעשיו לאביו שבשמים

בְּמִקְדָּשִׁי לְחַלְלוֹ אֶת־בֵּיתִי בְּהִקְרִיבְכֶם אֶת־לֶחְמֵי חֶלֶב וְדָם וַיִּפְרוּ אֶת־בְּרִיתִי אֶל כָּל־תּוֹעֲבוֹתֵיכֶם: ה וְלֹא שָׁמַרְתֶּם מִשְׁמַרְתִּי קֹדֶשִׁי וְתִשְׁמְרוּן לְשֹׁמְרֵי מִשְׁמַרְתִּי בְּמִקְדָּשִׁי לָכֶם:

מטרת מימרי במקדשי לְכוּן:

and uncircumcised of flesh, to be in My Sanctuary to defile it, [defiling] My House, when you offer My bread, the fat and the blood, and they have broken my covenant because of all your abominations. (8) And you have not kept the charge of my Holy things; but you have appointed keepers of My charge in My Sanctuary to please yourselves.

RASHI

רש"י

to his Father in Heaven this is an apostate to idols and they are the "uncircumcised in heart." **Uncircumcised in flesh** — a priest whose brothers died from circumcision

הוא מומר לעכו"ם והן ערלי לב: וערלי בשר. כהן שמתו אחיו מחמת מילה: (ח) ותשימון. אותן האמורין שאינן ראויין לשמש לפני:

[and therefore he was not circumcised]. (8) **Appointed** — those aforementioned, who are not fit to perform services before Me.

Writings Mishlei 18

כתובים משלי פרק יח

טו לֵב נָבוֹן יִקְנֶה־דַעַת וְאֵזֶן חֲכָמִים תִּבְקַשׁ־דַעַת: טז מִתֵּן אָדָם יִרְחִיב לוֹ וּלְפָנָי גְּדֹלִים יִנְחֶנּוּ: יז צְדִיק הָרֵאשׁוֹן בְּרִיבוֹ יֵבֵא (קרי ובא-) רַעְהוּ וַחֲקֶרוּ: יח מְדִינִים יִשְׁבִּית הַגּוֹרֵל וּבֵין עֲצוּמִים יִפְרִיד:

טו לב נבון יקנה דעת ואזן חכמים תבקש דעת: טז מתן אדם ירחיב לו ולפני גדלים ינחנו: יז צדיק הראשון בריבו יבא (קרי ובא-) רעהו וחקרו: יח מדינים ישבית הגורל ובין עצומים יפריד:

יח תגרי מבטלא פצתא ובינת תקיפי פרשא:

(15) The heart of the prudent acquires knowledge; and the ear of the wise seeks knowledge. (16) A man's gift makes room for him, and brings him before great men. (17) The one who pleads first seems to be in the right; until the other comes and examines him. (18) The lot causes disputes to cease, and it separates

RASHI

רש"י

(16) **A man's gift** — i.e., charity. **Makes room for him** — widens his share in the World to Come. **And brings him** — [before great men] during his lifetime in this world.

(טז) מתן אדם. ירחיב לו. חלקו בעולם הבא: ינחנו. בחייו בעולם הזה: (יח) מדינים מריבות: ובין עצומים וגו'. ובין בעלי דינים עצומים

(18) **מדינים** — means, disputes. **Between the mighty** — the lot separates between powerful

יֵט אַח נַפְשֶׁע מִקְרִית־עַז וּמְדוֹנָיִם (קרי וּמְדוֹנָיִם) יֵט אַחָּא דְמַתְעֵי מִן אַחֵי הַיָּד
 קְרִיתָא עֲשֵׁנְתָא וְאַחְרָא הַיָּד
 סוֹכְרָא דְחוּסְנָא:
 כְּבָרִיחַ אַרְמוֹן:

among the mighty. (19) A rebellious brother [is bereft] of a strong city; and their quarrels, are like the bolts of a castle.

RASHI

litigants [thereby causing disputes to cease].

(19) **A rebellious brother** — [*i.e., who rebels*] against his brother and loses a strong city, in his rebellion, for example Lot against Avraham, Eisav against Yakkov. **And**

their quarrels — the quarrels that are between them separate like the bolts — with which the gates of a castle are locked.

רש"י

יפריד הגורל: (יט) אח נפשע. באחיו ומאבד במרדו קרית עוז כגון לוט באברהם עשו ביעקב: ומדוֹנָיִם. מריבות שבניהם מפרידים: כְּבָרִיחַ. שנועלים בו שערי ארמון:

Mishnah Menachot, chapter 6

משנה מנחות פרק ו

(1) From the following meal-offerings the three fingers-full must be taken [and offered on the altar] and the remainder is for the priests [to be eaten]: The meal-offering of fine flour, one prepared in a *machavat* [shallow-pan], one prepared in a *marcheshet* [deep pot], the [unleavened] loaves and

the [unleavened] wafers [of the baked meal-offering], the [freewill] meal-offering of a gentile, the [freewill] meal-offering of women, the meal-offering of the *omer*, the sinner's meal-offering, and the meal-offering of the suspected woman. Rabbi Shimon says; From the sinner's meal-offering brought by priests [who transgressed unintentionally by being defiled and entering the Temple. Even though the entire offering is burnt on the altar, still] the three fingers-full is [first] taken, and [then] the three fingers-full is offered by itself and [then afterwards] the remainder is offered by itself. [However, the Sages rule: Only from those meal-offerings whose remainders are eaten is it necessary to lift three fingers-full; the *halachah* follows the Sages.] (2) The meal-offering of the priests, the meal-offering of the anointed High Priest, and the

א אלו מנחות נקמצות ושיריהן לכהנים, מנחת סלת, והמחבת, והמרחשת, והחלות, והרקיקין, מנחת גוים, מנחת נשים, מנחת העמר, מנחת חוטא, ומנחת קנאות. רבי שמעון אומר, מנחת חוטא של כהנים נקמצת, והקמץ קרב לעצמו, והשירים קרבין לעצמן: ב מנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים,

בנו עובדיה מברטנורא

א אלו מנחות נקמצות. מנחת סולת נקמצת עיסה. ומנחת מחבת ומרחשת וחלות ורקיקים דהיינו מאפה, פותחן לאחר אפיתן. ובמנחת סולת כתיבה קמיצה בהדיא. ובאינך כתיב אזכרה. ואזכרה היינו קומץ: מנחת גוים או נשים. שהתנדבו אחת מאלו: מנחת העומר. אזכרה כתיב בה: מנחת חוטא וקנאות. כתיב בהו קמיצה: מנחת חוטא של כהנים נקמצת. אע"ג דמנחת כהן נשרפת כולה כדכתיב (שם ו) וכל מנחת כהן כליל תהיה, מכל מקום בעיא קמיצה: והקומץ קרב לעצמו והשיריים קרבין לעצמן. אבל לתנא קמא אין מנחת כהן נקמצת אלא נקטרת כמות שהיא, דסבר כל מנחה ששיריה נאכלים נקמצת, ושאינ שיריה נאכלים אינה נקמצת. והלכה כתנא קמא: ב בזה יפה כח המזבח. לא הוה צריך למתני, דהא חזינן דבזה יפה כח המזבח ומלתא דפשיטא היא. אלא לאתרוי המתנדב יין למזבח

meal-offering that is offered with the libations are [entirely] for the altar and the priests have no share in them. Regarding the aforementioned [meal-offerings], the altar is more privileged than the priests. The two loaves [of Shavuot] and the showbread are eaten by the priests and the altar has no share in them. Regarding these, the priests are more privileged than the altar. (3) All meal-offerings that are prepared in a vessel

[such as a deep pot or a shallow pan] require three applications of oil [they are listed here in reverse order]: Pouring [oil over it after it baked and it was broken into pieces to facilitate the lifting of three fingers-full (see Leviticus 2:6)], mixing [it together with the flour before the baking] and putting in [a drop of oil in the vessel] before it is made [i.e., before the flour was placed into the vessel]. The [oven baked meal-offering which contained unleavened] loaves [only after they were baked and broken into pieces before the three fingers-full was lifted] were mixed [with oil]. These are the words of Rebbi, but the Sages say; The fine flour [was mixed with oil before it was baked into loaves]. The loaves [of the baked meal-offering] required mixing [with oil, as per the argument of Rebbi and the Sages] and the wafers [of the baked meal-offering] required anointing [of oil]. How were they anointed? In the form of [the Greek] *khi* [shaped like the Hebrew כ]. And the remainder of the oil was consumed by the priests. (4) All meal-offerings that are prepared in a vessel require that they be broken into pieces [excluding the loaves of Shavuot and the showbread. However, the oven-baked meal-offering, even though it is not baked in a vessel, still requires breaking]. The meal-offering of an

למזבח, ואין בהם לכהנים. בזה יפה כח המזבח מכח הכהנים. שתי הלחם ולחם הפנים, לכהנים, ואין בהם למזבח. ובזה יפה כח הכהנים מכח המזבח: ג כל המנחות הנעשות בכלי, טעונות שלש מתנות שמן, יציקה, ובלילה, ומתן שמן בכלי קדם לעשייתן. והחלות בוללן, דברי רבי. והקמים אומרים סלת. החלות טעונות בלילה, והרקיקים משוחין. כיצד מושחן, כמין כי. ושאר השמן נאכל לכהנים: ד כל המנחות הנעשות בכלי, טעונות פתיחה. מנחת

רבנו עובדיה מברטנורא

בלא קרבן, דלא תימא מולפו על האשים על האש והוא נשרף וכלה ואין כח מזבח יפה בזה, קא משמע לן דלא, אלא מנסכו כשאר נסכים ויורד לשיתן דהיינו כמין שני נקבים שהיו במזבח ויורדים למטה עד היסוד כדי שיהיה כח המזבח יפה: **ובזה יפה כח הכהנים.** לאתווי שתי הלחם של עצרת אם הביאום בפני עצמן בלא כבשים, דלא תימא לשריפה עומדות ולא לאכילה כיון שלא קרבו כבשים שמתירים אותן, קמשמע לן דבזה יפה כח כהנים לעולם דלאכילה עומדות ולא לשריפה: **ג הנעשות בכלי.** כגון מנחת מרחשת ומחבת שהן נעשות בכלי: **טעונות שלש מתנות שמן.** למעוטי מנחת מאפה תנור שאינה טעונה יציקה: **ומתן שמן בכלי קודם לעשייתן.** תחלה נותן שמן בכלי שרת ונותן סולת עליו, דכתיב במנחת מרחשת (ויקרא ב) סולת בשמן תעשה, כלומר נתן, אלמא דטעונה מתן שמן קודם לעשייתה, ובמנחת מחבת כתיב בלילה ויציקה ולא כתיב בה מתן שמן בכלי תחלה, ובמרחשת כתיב מתן שמן ולא כתיב בה יציקה ובלילה, וגמרינן הך מהך, נאמר קרבנך במרחשת, ונאמר קרבנך במחבת. וכיצד הוא עושה, נותן שמן תחלה בכלי שרת, ונותן עליו את הסולת, (וחזור) ונותן עליה שמן ובוללן, הרי מתן שמן בכלי ובלילה, ולשה במים, ואופה בתנור, ופותרה, ויוצק עליה שמן אחר פתיחה. וזו היא יציקה, הרי שלשתן, וקומץ, ומקטיר את הקומץ, והשאר נאכל לכהנים: **והחלות בוללן דברי רבי.** השתא מיירי במנחת מאפה תנור שהיא באה חלות או רקיקים, וכתיב בה (שם) סולת חלות מצות בלולות בשמן. רבי סבר חלות בלולות כתיב, שבוללן כשהן חלות. ורבנן סברי סולת בלולה כתיב, מלמד שנבללת כשהיא סולת. והלכה כחכמים: **החלות טעונות בלילה והרקיקים משוחים.** דכתיב חלות בלולות, ולא רקיקים בלולים. רקיקים משוחים, ולא חלות משוחות: **כיצד מושחן כמין כי.** יונית. שהיא כמין ט' שלנו כהפרש גודל ושל שמאל] מן האצבע (וכזה ט): **ד כל המנחות הנעשות בכלי.** הכא לאו למעוטי מנחת מאפה תנור אתא, דכתיב (שם

Israelite was folded in two and the two were then folded into four, and it was then separated [at each bend]; the meal-offering of priests was folded in two and the two were folded into four, but it was not separated; the meal-offering of the anointed High Priest was not folded [into four, rather only into two]. Rabbi Shimon says; Neither the meal-offering of the priests nor the meal-offering of the anointed High Priest was broken into pieces, since the three fingers-full was not taken from them, and whenever the three fingers-full is not lifted [from the offering, since it was to be entirely burnt on the altar] it is not to be broken into pieces [the *halachah* does not follow Rabbi Shimon]. They must all be broken into pieces the size of an olive. (5) All [the grain kernels of] meal-offerings require rubbing [i.e., to be rolled with the palm over a vessel or hard surface] three hundred times and beaten five hundred times [thereby detaching the husk. He would roll once, beat twice, then roll twice and beat three times, then again, roll once and beat twice and so on, until he rolled three hundred and beat five hundred times]. The rubbing and the beating apply to the grains of wheat. Rabbi Yose says; [This rubbing and beating is done] to the dough. All meal-offerings consist of [either] ten [loaves or] ten [wafers] each, except for the showbread and the [daily meal-offering of] shallow-panned loaves of the High Priest, which consist of twelve loaves each; these are the words of Rabbi Yehudah. Rabbi Meir says; They all consist of twelve loaves each, except for the loaves of the thanksgiving-offering and of the Nazirite-offering, which consist of [sets of] ten, ten each. (6) The *omer* consisted of one tenth

רבנו עובדיה מברטנורא

ב) פתות אותה פתים וגו' מנחה, לרבות כל המנחות לפתיתה. אלא למעוטי שתי הלחם ולחם הפנים שאין טעונים פתיתה: **כופל אחת לשתים**. דכתיב פתות אותה פתים, פתות היינו שנים, דכיון דנשבר היינו שתי חתיכות, פתים מרבינן שתהא חתיכה לשתי חתיכות דהיינו ארבעה. יכול יעשנה פירורים, תלמוד לומר אותה פתים, ולא פתיתה לפתיתים. וכולן פתיתין כותים דסיפא דמתניתין לאו ר' שמעון קאמר ליה אלא דברי הכל היא, דלאחר שעשה פתיתים כותים, כופל כל זית לשנים ושנים לארבעה: **מכפלה**. לא היה מכפלה לארבעה, אלא לשנים. דלא כתיב בה אלא מנחת פתים, ולא פתות: ר' שמעון **אומר** וכו'. ואין הלכה כר' שמעון: **ה שיפה**. שמשפשה החטה בין ידו לכלי כדי שתהא נוחה להשיר קליפתה: **בעיטה**. שבועט בעובי אגרופו או בעובי פס ידו. והיה שף אחת ובוטט שתיים שף שתיים ובוטט שלש, וחזור ועושה כסדר הזה עד שגומר חמש מאות בעיטות לשלש מאות שיפות: הכי גרסינן: ר' יוסי **אומר בבצק**. כלומר, שיפה ובעיטה בבצק ולא בחטין. ואין הלכה כר' יהודה: **עשר עשר חלות**. ומנחת סולת נמי אע"ג דקודם אפיה נקמצת, אפילו הכי י' חלות היא באה: **לחם הפנים**. בהדיא כתיב בה י"ב חלות: **וחביתי כהן גדול**. נאמר בלחם הפנים חק עולם, ונאמר בחביתי כהן גדול חק עולם, מה להלן שתיים עשרה חלות, אף כאן שתיים עשרה חלות, ומקריבין מהן שש חלות בבוקר ושש חלות בערב: **חוץ מחלות תורה שהן באות עשר**. כדבעינן למימר טעמא לקמן באידך פרקין. ואין הלכה כרבי מאיר: **ו העומר היה בא עשרון משלש סאין**. מנחת העומר שמביאין ממחרת

ישראל, כופל אחד לשנים, ושנים לארבעה, ומבדיל. מנחת כהנים, כופל אחד לשנים, ושנים לארבעה, ואינו מבדיל. מנחת כהן המשית, לא היה מכפלה. רבי שמעון אומר, מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהם פתיתה, מפני שאין בהם קמיצה. וכל שאין בהם קמיצה, אין בהן פתיתה. וכלן פתיתים: ה כל המנחות טעונות שלש מאות שיפה וחמש מאות בעיטה. והשיפה והבעיטה בחטים. רבי יוסי אומר, (אף) בבצק. כל המנחות באות עשר עשר, חוץ מלחם הפנים, וחביתי כהן גדול, שהם באות שתיים עשרה, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, כלן באות שתיים עשרה, חוץ מחלות תורה, והנזירות, שהן באות עשר עשר: **ו העומר היה בא עשרון משלש סאין**. שתי

[of an *eifah* of flour, sifted thirteen times] taken from three *se'ah* [of barley which equal one *eifah*; a *se'ah* of seed will sow an area fifty cubits squared. It was necessary to sift through three *se'ah* of barley to get one tenth of flour because barley has more chaff than wheat. In addition it was also new produce].

The two loaves [of Shavuot] consisted of two

tenths [of an *eifah* of the finest wheat flour], taken from three *se'ah*; and the showbread consisted of twenty-four tenths, taken from twenty-four *se'ah* [since it was wheat and also was older produce, a single *se'ah* was enough to produce one tenth of an *eifah*]. (7) The *omer* was sifted through thirteen sieves, the two loaves through twelve, and the showbread through eleven. Rabbi Shimon says; There weren't any prescribed number for them. Rather, they brought fine flour which was sifted as much as was necessary [in order to produce it], as it is written; "And you must take the finest wheat-flour and bake it;" (Leviticus 24:5) [i.e., it may not be baked] until it is sifted as much as is necessary [the *halachah* follows the *Tanna Kamma*. However, all these numbers are only for an additional *mitzvah* but, if he brought a tenth of flour sifted from four *se'ah* or from two *se'ah*, it does not disqualify the offering].

רבנו עובדיה מברטנורא

הפסח היו קוצרין שלש סאין דהיינו איפה שעורים, וטוחנים אותו, ומניפין אותו בנפה שלש עשרה פעמים עד שמעמידים סלתו על עשרון שהיא עשירית האיפה. וטעמא דבעי עשרון של עומר שלש סאים של שעורים, כיון דמתבואה חדשה הוא ושל שעורים יש בהן סובין הרבה וסולת מועט ולא אתי עשרונו מובחר אלא משלש סאין: **שתי הלחם שני עשורונים משלש סאין**. כיון דמחטים קאתו, אע"ג דמתבואה חדשה אתיין דבעצרת תבואה של חטין חדשה היא, אפילו הכי שני עשורונים מובחרים אתו משלש סאים: **לחם הפנים עשרים וארבעה עשורונים**. דהכי כתיב (ויקרא כד) שתיים עשרה חלות שני עשורונים יהיה החלה האחת: **מעשרים וארבע סאים**. כיון דמחטין אתו ומתבואה ישנה, נפיק עשרון מובחר מסאה: **ז' היה מנופה בשלש עשרה נפה**. זו למעלה מזו. וכל זה למצוה אבל לא לעכב, שאם הביא עומר עשרון מארבע סאין, או שהביאו משתי סאין, לא פסל: **ר' שמעון אומר לא היה לה קצבה**. אפילו לכתחלה לא נתנו חכמים קצבה מכמה סאין חטין או שעורין מביאין עומר ושתי הלחם ולחם הפנים, אלא רואין בסולת שתהא מנופה כל צרכה ודיו. ואין הלכה כר"ש:

הלחם, שני עשורונים משלש סאין. לחם הפנים, עשרים וארבעה עשורונים מעשרים וארבע סאין: ז' העמר היה מנופה בשלש עשרה נפה. ושתי הלחם בשתיים עשרה. ולחם הפנים באחת עשרה. רבי שמעון אומר, לא היה לה קצבה, אלא סלת מנופה כל צרכה היה מביא, שנאמר (ויקרא כד), ולקחת סלת ואפית אותה, (עד) שתהא מנופה כל צרכה:

Gemara Menachot, 68a

Rav and Shmuel both stated that when the Temple stood the offering of the *Omer* rendered [the new grain] permissible, and when the Temple was no more, daybreak [of the sixteenth day of Nissan] rendered it permissible. What is the reason for this?

Because two expressions are written; it is written; "Until you bring [your God's sacrifice]," and also, "Until this very day." (Leviticus 23:14) How are they to be reconciled? The former refers to the time when the Temple stood, the other to the time when the Temple was

רב ושמואל דאמרי תרוניהו בזמן שבית המקדש קיים עומר מתיר. בזמן שאין בית המקדש קיים האיר מותר מתיר מאי טעמא תרי קראי כתיבי כתיב (ויקרא כ"ג) עד הביאכם. וכתיב (שם) עד עצם היום הזה. הא כיצד. כאן בזמן שבית המקדש קיים כאן בזמן שאין

גמרא מנחות דף ס"ח.

no more. Rabbi Yochanan and Resh Lakish both stated that even when the Temple stood the daybreak [of the sixteenth day] rendered it permissible. But is it not written also, “Until you bring [your God’s sacrifice]?” — This is only a *mitzvah*. [but there is no transgression if eaten before the *Omer* was offered]. [But have we not learned:] After the *Omer* was offered the new grain was permitted immediately [but not before]? — This, too, is only a *mitzvah*. [And have we not learned:] The *Omer* rendered the new grain permissible throughout the land and the Two Loaves rendered it permissible in the Temple? — This, too, is only a *mitzvah*. But we have learned: After the temple was destroyed, Rabbi Yochanan the son of Zakkai ordained that it should be forbidden throughout the day of the [*Omer*] wave-offering [i.e., the entire day of the sixteenth]. What is the reason? The Temple may speedily be rebuilt and people would then say; Did we not eat last year [of the new grain] immediately at daybreak [of the sixteenth day]? This year, too we shall eat it [at the same time], but they will not realize that last year there was no *Omer* [wave-offering], therefore, daybreak permitted, however, this year that [there is a Temple and therefore,] there is an *Omer*, the *Omer* permits. Now if it is only a *mitzvah* to do so, would we impose a restriction [on the entire day] on account of a *mitzvah* only? — Rabbi Nachman bar Yitzchak said that Rabbi Yochanan the son of Zakkai ruled in accordance with the view of Rabbi Yehudah who said that [after the destruction of the Temple] it is forbidden by Biblical law, for it is written; “Until this very day,” that is, until this very day itself, and he is also of the opinion that the expression “until” is inclusive [thus the entire sixteenth day, the new grain is prohibited]. Rabbi Papa and Rabbi Huna the son of Rabbi Yehoshua used to eat the new grain on the night of the sixteenth day which is really the beginning of the seventeenth day, for they hold the view that the prohibition of the new grain outside the Land [of Israel] is only Rabbinical and that the doubt [owing to the absence of a fixed calendar the duration of a month varied between twenty-nine and thirty days; consequently, the day that is regarded as the seventeenth of the month may really be the sixteenth, if the preceding month consisted of thirty days], need not be taken into account. The Rabbis of the School of Rabbi Ashi used to eat it on the morning of the seventeenth, for they hold that the prohibition of new grain outside the Land of Israel is Biblical, but that the ruling of Rabbi Yochanan the son of Zakkai was only a Rabbinic ordinance; and this ordinance, they maintain, was intended to apply only to the actual

בית המקדש קיים. רבי יוחנן וריש לקיש דאמרי תרווייהו אפלו בזמן שבית המקדש קיים האיר מזרח מתיר. והקתיב (שם) עד הביאכם. למצוה. משקרב העומר התר החדש מיד. למצוה. העומר היה מתיר במדינה ושתי הלחם במקדש. למצוה. משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא יום הגף כלו אסור מאי טעמא מהרה יבנה בית המקדש ויאמרו אשתקד מי לא אכלנו בהאיר מזרח השתא נמי ניכול ולא ידעי דאשתקד לא הוה עומר. האיר מזרח מתיר והשתא דאיכא עומר עומר מתיר ואי סלקא דעתך למצוה משום מצוה ליקום וליגזור. אמר רב נחמן בר יצחק רבן יוחנן בן זכאי בשיטת רבי יהודה אמרה. דאמר מן התורה אסור. שנאמר (שם) עד עצם היום הזה עד עצומו של יום וקסבר עד ועד בכלל. רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע אכלי חדש באורתא דשיתסר נגהי שיבסר קסברי חדש בחוצה לארץ דרבנן ולספיקא לא חיישינן. ורבנן דבי רב אשי אכלי בצפרא דשיבסר קסברי חדש בחוצה לארץ דאורייתא. ורבן יוחנן בן זכאי מדרבנן קאמר וכי תקן

day of the [Omer] wave-offering but not to the day of doubt. Ravina said; My mother told me that your father did not eat the new grain until the night of the seventeenth which is the beginning of the eighteenth, for he is of the same opinion as Rabbi Yehudah [that the new grain is both prohibited Biblically outside the Land of Israel and for the entire sixteenth day] and also takes into account the day of doubt.

ליום הגף ולספיקא לא תקון. אמר רבינא אמרה לי אם אבוד לא הוה אכיל חדש אלא באורתא דשיבסר נגהי תמניסר דסבר לה כרבי יהודה ותמיש לספיקא:

זוהר תצוה דף קפ"ג ע"א

תרינן נהמי אכלו ישראל חד כד נפקו ממצרים אכלו מצה לחם עוני וחד במדברא לחם מן השמים (חד בפסח וחד בשבועות) דכתביב (שם ט"ז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ועל דא קרבנא דיומא דא נהמא איהו. ועל נהמא אתקריבו כל שאר קרבנין. דנהמא איהו עיקר דכתיב (ויקרא כ"ג) והקרבתם על הלחם שבעה כבשים וגומר וכתיב (שם) ממושבותיכם תביאו לחם תנופה וגומר דדא איהו נהמא דאחבימו ביה ישראל חממתא עלאה דאורייתא ועאלו בארחהה. השתא אית לן לאסתכלא בפסח נפקו ישראל מנהמא דאתקרי חמין כתיב (שמות י"ג) ולא יראה לך חמין וכתיב (שם י"ב) כי כל אוכל מחממת מאי טעמא בגין יקרא דההוא נהמא דאתקרי מצה. השתא דוכו ישראל לנהמא עלאה יתיר לא יאות הוה לאתבטלא חמין ולא יתחזי כלל. ואמאי קרבנא דא חמין הוה דכתיב סלת תהינה חמין תאפינה ותו דהשתא ביומא דא אתבטל יצר הרע ואורייתא דאתקרי חירו אשתכחת אלא למלכא דהוה ליה בר יחידאי וחלש. יומא חד הוה תאיב למיכל. אמרו ייכול בריה דמלכא מיכלא דאסותא דא ועד דייכול ליה לא ישתכח מיכלא ומזונא אהרא בביתא עבדו הכי. כיון דאכל ההוא אסותא אמר מכאן ולהלאה ייכול כל מה דאיהו תאיב ולא יכיל לנזקא ליה כך כד נפקו ישראל ממצרים לא הוו ידעי עיקרא ורוא דמהימנותא אמר קדשא בריה דא יטעמו ישראל אסותא ועד דייכלון אסותא דא לא יתחזי להון מיכלא אהרא. כיון דאכלו מצה דאיהו אסותא למיעל ולמנדע ברוא דמהימנותא. אמר קדשא בריה דא הוא מכאן ולהלאה יתחזי לון חמין וייכלון ליה דהא לא יכיל לנזקא לון. וכל שכן דביומא דשבועות אודמן נהמא עלאה דאיהו אסותא דכלא. ועל דא מקרבין חמין לאתוקדא על מדבחה ומקרבין תרינן נהמין אחרנין כחדא וחמין אתוקדא בגורא דמדבחה ולא יכיל לשלטאה ולנזקא לון לישראל. ובגיני כך ישראל קדישין אתדבקו ביה בקדשא בריה דא הוא באסותא דאורייתא ביומא דא:

Yosef le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sha'arei Kedusha, Part 2, Chapter 4

מספר שערי קדושה ח"ב שער ד'

It is written; (Deuteronomy 28:47) "Because you did not serve the Lord, your God, with joy and with gladness of heart" For if a person serves God sadly, he is like a slave who serves his master with a sad or disturbed face. And it is written (Proverbs 10:22); "The

כתיב (דברים כ"ח) תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב וגו'. כי העבודה אם הוא בעצבון דומה לעבד

who serves his master with a sad or disturbed face. And it is written (Proverbs 10:22); "The

blessing of the Lord will bring riches and [etzev] toil will add nothing to it.” [I.e., one must not mix sadness into it] because sadness is drawn from the defilement of *Sa-mael* and from the snake that injected it into Adam and Chava, as it is written about Adam; (Genesis 3:17) “You will eat it in anguish [be'etzavon].” And it is written (ibid., v.16) “In anguish [be'etzev] you will give birth to children.” As a result of this [sadness], the Holy One, Blessed is He, and His Presence remove themselves from upon the person. The proof of this is from Yaakov, the choicest of the Patriarchs, from whom the Divine

Presence and the Divine spirit were removed for twenty-two years, while Yosef was separated from him. And when he rejoiced at the news [that Yosef was still alive], it is written (ibid., 45:27), “Then the spirit of their father Yaakov was revived;” the Divine spirit rested upon him again.

Practical Law:

Rambam, Laws of Reciting Shema, Ch. 3

(1) Just as a person is forbidden to recite [Shema] opposite excrement or urine unless he distances himself, so, too, he is forbidden to recite opposite nakedness unless he turns his face away. He may not recite even opposite the nakedness of a non-Jew or a child. Even if a glass partition separates them, since it is still visible, he is forbidden to recite unless he turns his face away. Any part of a woman's body is considered nakedness. Therefore, he must not gaze at a woman's body — even his wife's — while he is reciting. If a handbreadth of her body is uncovered, he may not recite opposite her.

(2) Just as it is forbidden to recite opposite other people's nakedness, so it is forbidden to recite it opposite one's own nakedness. A person may not recite while he is naked, unless he covers his genitals. If a piece of cloth, animal skin, or sackcloth is girded around his loins, even if the rest of his body [i.e., the upper part] is naked, he is permitted to recite, but only if his heel

העובד לרבו בפנים עצבות וזעפות. וכתוב (משלי י') ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסף עצב עמה כי העצבון הוא נמשך מזוהמת סמ"א"ל ונחש שהטילו באדם וחוה כמו שכתוב באדם (בראשית ג) בעצבון תאכלנה וכתוב (שם) בעצב תלדי בנים. ועל ידי בן הקדוש ברוך הוא ושכינתיה מסתלקין מעליו. והראיה מיעקב בחיר שבאבות שנסתלקה ממנו שכינה ורוח הקדוש שנים ועשרים שנה שפירש יוסף ממנו ובששמה בבשורתו כתיב (שם מ"ה) ותחי רוח יעקב אביהם ששרתה עליו רוח הקדוש:

הלכה

הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ג'

א בשם שאסור לקרות כנגד צואה ומי רגלים עד שירחיק כף אסור לקרות כנגד הערוה עד שיחזיר פניו. אפלו נכרי או קטן לא יקרא כנגד ערוותו ואפלו מחיצה של זכוכית מפסקת שהואיל והוא רואה אותה אסור לקרות עד שיחזיר פניו. וכל גוף האשה ערוה לפיכך לא יסתכל בגוף האשה כשהוא קורא ואפלו אשתו ואם היזה מגולה טפח מגופה לא יקרא כנגדה: ב וכשם שהוא אסור כנגד ערוות אחרים כף הוא אסור לקרות כנגד ערוותו. לא יקרא כשהוא ערום עד שיכסה ערוותו. היתה חגורה של בגד או עור או שק על מתניו אף על פי ששאר גופו ערום מתר לו לקרות

does not touch his genitals. If he is sleeping covered in a blanket and he is naked [underneath], he must use the blanket to separate below his heart, and he may then recite. But he must not make the separation under his neck and recite, because then his

heart sees his genitals and, as a result, he is like one who recites wearing nothing around his loins.

קריאת שמע והוא שלא יהיה עקיבו נוגע בערותו. היה ישן בטליתו והיה ערום חוצץ בטליתו מתחת לבו וקורא. אבל לא יחוצץ צנארו ויקרא מפני שלבו רואה את הערוה ונמצא כמו שקורא בלא חגורה:

TETZAVEH FOR THURSDAY NIGHT

תצוה ליל ששי

צירוף יהוה

כה וית תרתין גדילן דעל תרתין סטרוהי תתן על תרתין מרמצתא ותתן על כתפי

כה ואת שתי קצות שתי העבתת תתן על-שתי המשבצות ונתתה על-כתפות

(25) Then place the two ends of [each of] the two braids into the two housings, and connect [these housings] to the *Eifod's* shoulder straps, on the [*Eifod's*]

RASHI

רש"י

(25) — ואת שתי קצות [שתי העבתת תתן] — [*means: Place the two ends of [each of] the two braids. [That is to say, when each of the two chains was threaded into and pulled half-way through its respective ring, there would now be] two ends of each chain [to connect to the shoulder straps at the top]*] (Siftei Chakhamim on verse 6 above). **Then place [the two ends ...] into the two housings** — *These are the very same housings that are mentioned earlier, between the passage that described the Breastplate and that which*

*describes the Eifod (namely, verses 13-14 above); however, there, Scripture did not yet specify their function or their location. Our verse now explains to you that it is upon these very housings that the ends of the chains which had been inserted through the Breastplate rings, are to be attached — [one] on the right and [the other] on the left, near the [priest's] neck. [That is to say, the] two ends of the right chain is attached to the right housing [on the right Eifod shoulder strap]; and likewise for the left side, namely, that the two ends of the left chain [are attached to the left housing]. ונתתה — [means: And place. Place what? Here, it means that you should connect] the housings **To the Eifod's shoulder straps** — one on one side, and the other on the other side. The result [of the chain-ends being attached to the housings, which, in turn, are connected to the shoulder straps,] is that the Eifod's shoulder straps would*

(כה) ואת שתי קצות. של שתי העבותות ב' ראשיהם של כל אחת ואחת: תתן על שתי המשבצות. הן הן הכתובות למעלה בין פרשת החשן ופרשת האפוד ולא פרש את צרכן ואת מקומן עבשיו מפרש שיתקע בהן ראשי העבותות התחובות בטבעות החשן לימין ולשמאל אצל הצנאר שני ראשי שרשרות הימנית תוקע במשבצות של ימין וכן בשל שמאל שני ראשי שרשרות השמאלית: ונתתה. המשבצות על כתפות האפוד. אחת בזה ואחת בזה נמצאו כתפות האפוד מחזיקין את החשן שלא יפול ובהן הוא